

PROSA – PERSONES ADULTES

1r premi prosa 160 euros

Pseudònim: FLOC

Obra : (1089) FI

Autora: ANNA SÁNCHEZ ROS

Fi

Caic, caic al buit. Ningú no m'agafa, estic sola, en realitat fa molt de temps que estic sola, però ara és quan finalment me n'adono. Aquesta caiguda segueix i, tot i que encara no he tocat terra, sé que he tocat fons. No hi ha retorn, no hi ha solució. Estic trencada en mil bocins que estan dispersos per l'espai i que mai podran tornar a trobar el seu lloc, perquè aquest dolor és irreversible. Ha arribat un moment en què no hi ha punt de retorn i encara que aquest estigui sent el final espero que almenys serveixi per obrir-te els ulls. Enmig de la foscor, sento un eco que ressona per l'espai. Suposo que són imaginacions meves, que ja començo a delirar i és comprensible, vistes les circumstàncies. Però començo a dubtar, perquè aquest eco cada vegada és més nítid i finalment, enmig d'aquesta caiguda lliure, aconseguixo desxifrar què diu. És una veu greu, trencada, però al mateix temps dolça, i amb un xiuxiueig fa remoure el meu estómac. Però no són papallones el que em fa sentir. Reconec aquest to de veu de seguida i tota la meua pell s'estremeix. No puc creure que estigui aquí, no puc creure que hagi estat capaç de seguir-me fins aquí. Finalment pensava que havia trobat l'únic lloc, on, almenys, ja no em podria trobar, però estava equivocada. Tinc por. Un altre cop em torno a sentir indefensa, insignificant, petita. Puc imaginar el seu rostre, les seves faccions enganyoses que, en un principi, semblen indefenses i dolces, però que en realitat són una màscara i el que s'amaga darrere d'aquesta és una abominació. Noto que la seva veu tremola, potser fins i tot és capaç de deixar caure una llàgrima que ressegueix la seva mandíbula afilada. Sento impotència, no entenc com és capaç d'estar aquí, com l'han deixat passar. Em sembla increïble que pensi que, demanant perdó, ho pot arreglar tot. Quan trenques un plat i demanes perdó, torna a ser el que era? Perquè això és el que m'ha fet: M'ha trencat de maneres inimaginables i encara és capaç de creure que amb llàgrimes i disculpes podrà arreglar-me. Em tapo les orelles, crido, ploro, però res fa que la seva presència desaparegui. Per què l'han deixat passar? Per què està aquí? Em nego a acceptar-ho. Però sé la resposta: perquè ningú sap que ell és el culpable.

Des dels ulls aliens, aparentàvem la parella més feliç de totes. La gent ens tenia enveja, ens preguntava quin era el secret perquè fes tant temps que estàvem junts i continuéssim com el primer dia. Però el problema és que les aparences sempre enganyen, que no es pot jutjar un llibre per la seva portada. Res era com el primer dia i jo m'havia anat fent petita, havia anat desapareixent. Vivíem enganyada, em negava a acceptar que el que estava fent era real. No podia creure que la persona que més estimava, per la qual ho havia deixat tot, m'estigués fent desaparèixer. Així doncs, l'única sortida va ser tancar-me en mi mateixa i oblidar els cops, els crits i les paraules que s'anaven clavant com a punyals al meu cervell. Pintar-me un somriure i acceptar la realitat del que estava passant. Per què? Doncs per por, por pel que em podria passar, por pel que li podria passar. Ja que no sé per què, incrèdula de mi, pensava que el seguia estimant i que allò acabaria, però no acabava mai. Em creia les seves disculpes buides de sinceritat i, tot i que em repugnava, em deixava acariciar, perquè pensava que d'aquesta manera es calmaria. Creia que era culpa meua perquè no li havia fet cas quan em deia que no em posés la faldilla negra de cuir, ja que era massa curta i el que ensenyava era propietat seva o quan em deia que no sortís amb els meus amics perquè, a ell, no li queien bé. Vivíem enganyada i vaig muntar un mecanisme interior per oblidar tots els fets que anaven passant i per treure'ls la importància que realment tenien. I ara, quan observo quin és el resultat, prenc consciència de tot. Però ja és tard, ara ningú em pot salvar, ha acabat passant el que era inevitable.

La veritat és que tinc curiositat per la història que s'haurà muntat perquè l'hagin cregut i l'hagin deixat entrar a veure'm. És a dir, quina història creïble hi pot haver per justificar l'escena d'una pobra noia de dinou anys estirada al terra de la cuina amb un ganivet al ventre? Suposo que haurà fingit que algú ens ha atracat i que, fins i tot, ell ha intentat defensar-me fent-se l'heroi però no ha pogut amb l'atacant i és possible, fins i tot, que s'hagi lesionat també per corroborar la història. O se m'acut també que haurà dit que m'ha relliscat el ganivet mentre cuinava i me l'he clavat jo mateixa, ja que sóc molt maldestra. Segur que s'haurà muntat la pel·lícula de la seva vida. La veritat és que és un bon actor i sap com mentir. Jo m'havia cregut totes les seves mentides i tots els seus "ho faig perquè t'estimo, no em respectes, només em tens a mi..." M'odio a mi mateixa per no haver fet alguna cosa al respecte quan encara era a temps, per no haver lluitat per la meua felicitat, per la meua llibertat, i per no haver estat capaç de treure'm la bena que portava lligada als ulls. Però, evidentment, encara l'odio més a ell, perquè no pots tractar d'aquesta manera una persona que afirmes que estimes, no pots destrossar-la per dins i creure que tot està bé i que amb una disculpa se soluciona. És que tant de bo em poguessis sentir perquè no m'entra al cap com ets capaç de dir tot el que estàs dient, no entenc com el que has fet penses que es tracta d'un error i com penses que demanant perdó i fent promeses que tornaràs a trencar, com sempre fas, creus que tornaré. I és que una gran part de mi ja no vol tornar, s'ha rendit, i l'altra part comença a pensar que tampoc val la pena seguir lluitant i és millor deixar-se caure al buit per finalment arribar a terra i desaparèixer.

Ajuntament de
Sant Just Desvern

d'una vegada per totes. Desaparèixer per no haver de tornar a veure els teus ulls plens de ràbia, encara que tu pensis que és amor, mirant-me i amenaçant-me, volent-me dominar perquè t'obeeixi; per no tornar a notar les teves mans agafant i estirant els meus cabells amb força mentre llàgrimes desconsolades cauen per les meves galtes demanant pietat i perdó, encara que no tingués motius per disculpar-me; per no tornar a sentir-me tan insignificant i tan dèbil mai més. Perquè sé, que, tot i que, si em deixo caure, desapareixeré d'una vegada per totes, potser és la millor opció, perquè realment fa temps que no existeixo: Has aconseguit matar tots els meus somnis i que només quedés un cos buit sense voluntat que seguia ordres per por al que pogués passar. Llavors crec que ja no val la pena seguir lluitant per despertar si sé que la teva cara m'espera en obrir els ulls. Però, evidentment, espero que sofreixis i t'adonis que tot això és culpa teva. Sé que les teves mentides seran descobertes, el món veurà la persona que ets realment i deixaràs de ser una amenaça. Perquè, per culpa de gent com tu, nosaltres tenim por de tornar soles a casa, nosaltres ens sentim inferiors i indefenses, nosaltres no podem ser lliures. Finalment has acabat amb mi, espero que el meu record acabi amb tu.